

hvad dertil hører, bleve flyttede bort fra Slotspladsen. Vi faa jo nu Grunde nok, naar vi flytte Frederiks Hospital, saaledes at Stalde, Staldbygninger og Ridehus uden stor Bekostning vilde kunne flyttes derhen, hvor de høre hjemme, til Kongens Bolig ved Amalienborg. Ogsaa hvis jeg stod her som Repræsentant for Kongemagten, vilde jeg anse det for hensigtsmæssigt, at en Mand fik sine Heste og Vogne, hvor han bor, og ikke en lille Fjerdingvej derfra i en anden Ende af Byen.

Der er altsaa indvundet Erfaringer, som med Sikkerhed vise, at Opgaven kan løses paa en tilfredsstillende og for Rigsdagen fyldestgørende Maade, og naar vi henrette disse Planer ved at vedtage det foreliggende Forslag, gøre vi noget, som jeg i allerhøjeste Grad maa beklage. Navnlig maa jeg beklage, at til nogle Sider naas noget helt andet end det Udgangspunkt, man gik ud fra. Der var Medlemmer her i Salen, der gik ud fra, at de nok vilde bygge en Rigsdagsbygning, men at de derimod under ingen Omstændigheder vilde bygge en Kongebygning, hverken Kongebolig eller Repræsentationslokaler for Kongen, altsaa et Slot. Det fik sit Udtryk her under 1ste Behandling af Forslaget til Loven af 15. November 1903, og det er for Resten Ytringer, som ere blevne gentagne senere, og hvis Værd man ikke kan underkende. Men det er blevet afgjort for alle Tider ved Loven af 15. November 1903, at Kongeslot og Rigsdagsbygning skulle opføres enten sammenbyggede eller hver for sig. Men ved at vedtage den foreliggende Plan vil man nemt kunne risikere, at man deltager i Bygning af en Kongeborg og umuliggør Bygning af en Rigsdagsbygning. Thi der er dog altid den Mulighed, og den er ikke meget fjern, at naar Slottets Bygning har staaet paa i nogle Aar, og man ved Selvsyn faar at se, til hvilke Lokaler og til hvilken Plads Rigsdagen i det ny Slot vil blive henvist, man da som Rigsdag siger: Nej, mange Tak skulle I have; her ude i Fredericiagade have vi vort eget Hus, her blive vi, og vi ville ikke flytte hen i Kongeslottet! Hvad vil Følgen deraf blive? Følgen vil selvfølgelig blive, at Tronsalen ikke indskrænkes, men udvides, og det næste bliver, at Repræsentationslokalerne til Kongemagten blive til et stort Kongeslot i alle 3 Fløje. Jeg siger ikke, at det vil gaa saadan, men Muligheden er til Stede derfor, en Mulighed, der kunde synes saa nærliggende, at jeg ikke forstaar, at man tør paatage sig Risikoen for, at den bliver til Virkelighed.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) og jeg stille som Mindretal i Udvalget som Ændringsforslag Nr. 4 et Forslag til Beslutning, som lyder saaledes:

„Ministerne for offentlige Arbejder bebyndiges til i Forening med en Repræsentant for Kongen, en for Folketinget, en for Landstinget, en for Højesteret og en for Københavns Kommune samt tre Repræsentanter for Bygningskunsten at forberede og lade afholde en ny Konkurrence om Planer og Overslag til Genopførelse af Christiansborg paa Grundlag af Bestemmelserne i Lov af 15. November 1903 §§ 1 og 2. Omliggende Grunde eller Bygninger skulle ikke være udelukkede fra at kunne drages med ind i Byggeplanerne. Udgifterne ved Konkurrencen opføres paa Tillægsbevillingsloven for Finansaaet 1906—07.

Bedømmelsen af de ved Konkurrencen fremkomne Arbejder ordnes af Ministeren i Forening med de nævnte Repræsentanter, og efter at Bedømmelsen er foretaget, gør Ministeren Indstilling til Rigsdagen.“

Jeg vil alvorligt lægge de Herrer, som endnu staa tviylende overfor dette Projekt, paa Sinde at stemme for dette Forslag til Beslutning. Det højeste, som Sagen der ved kan blive udsat, er et Aarstid, og de indvundne Erfaringer gøre det ikke blot muligt, men fuldstændig rimeligt, at der til den Tid vil foreligge Planer, som vi fra alle Sider kunne samles om, Planer, som gaa ud paa, at Kongen faar et for ham fyldestgørende Slot, og Rigsdagen en for sig fyldestgørende Bygning. Jeg skal paa det allervarmeste anbefale det stillede Forslag til Beslutning.

Neergaard: Fra alle Sider have vi været enige om at betegne den Opgave, foran hvis Løsning vi nu staa, som værende af særlig Betydning, og det er kun med Beklagelse, man kan fremhæve den overordentlige Modsætning, som ligger mellem den fra alle Sider anerkendte store Betydning af det, her skal gennemføres, og den ganske overordentlig løse og mangelfulde Forberedelse, som Sagen har haft nu, da den er naaet til et Stadium, hvor der rimeligvis ikke er mange Dage, inden den endelige Ordning skal slaas fast. Den naturligste Maade at fremme Sagen paa vilde efter min Mening have været følgende: Kommissionen skulde for det første have givet Adgang til Konkurrence med de videst mulige Rammer,